BU DAVA DİVAN'A KALMAZ Pazartesi günü Silivri'deydim. Aydınlanma meşaleleriyle dayanışma adına, sosyalist dostlara güç vermek adına.

İktidarın özel yetkili mahkemeleri, özel talimatlı/uzaktan kumandalı kararlarını veriyorlar. Bunda şaşılacak bir şey yok. Rejim yıkıcılığına ve yenisinin inşasına direnenlere gözdağı vermek için, bazılarını göz önünden fiziken ayıklamak için, iktidarın iç ve dış ortaklarına düzmece davalar ve kurbanlar gerekiyordu.

Bu nedenle de, rejim yıkıcılarının düzmece davalarını, halkın ve dünyanın gözünde hükümsüz kalan/kalacak hükümlerini, "hukukun üstünlüğü ve yargının/ yargıçların vicdanı" gibi kavramlar üzerinden eleştirmeye çabalamak abesle iştigal oluyor.

Neo-liberal düzenle sarmaş dolaş olan, hatta bununla yetinmeyip hiçbir kural tanımayan ultra-liberal bir vurgun düzeni kuran, kamu varlıklarının eritilmesinin ve inanılmaz yolsuzlukların sorumluluğunu taşıyan, tarımı ve ülke topraklarının altını üstünü ulus-aşırı şirketlerin insafına terk eden, büyük bir kentsel talanın başlatıcısı ve sürdürücüsü olan, üstelik aydınlanmacı bir cumhuriyet geleneği üzerine din temelli bir otokratik rejim inşasına yönelen bir iktidar türünün, kendisini koruyacak önlemlere/ düzenlemelere/ kurumsal korumalara ihtiyacı vardır. Bunların başında yargının teslim alınması gelir.

***

Böyle bir iktidar türüne hâlâ dış destek verilir mi? "Bundan böyle verilmez" diye düşünen yanlış bir başlangıç yapar. Çevre ülkelerdeki demokrasinin varlığını/yokluğunu sistemin yönlendirici ülkelerinin umursadığını sanmak hatasıdır bu. Oysa Batı, "Bon pour l'Orient" ("Doğu için yeterli") kavramını, tam da bunun gibi çifte standartları kendi toplumuna kanıksatmak için uydurmuştur.

Kuşkusuz derece farklılıkları vardır. Türkiye'deki demokrasi dışına çıkışlar, demokrasinin hiç olmadığı Suudi Arabistan gibi ülkelerdeki zorbalıklara kıyasla daha fazla tepki çeker. Bunun nedenleri vardır: (i) Batı kamuoyu Türkiye gibi yakın çeperdeki ülkelerdeki despotik eğilimlere daha fazla ilgi gösterir ve kendi ülke yöneticilerinin de tepki vermesini bekler; bunun arkasında bireyler arasındaki daha güçlü ilişki ağlarının ve Batılı bireyin kendini daha fazla özdeşleştirilebileceği bir toplumsal dokunun (dolayısıyla kendi başına da gelmesi olasılığını düşündürmesinin) de payı vardır kuşkusuz; (ii) Türkiye gibi AB ile (avutmalık da olsa) üyelik müzakereleri götüren bir ülkedeki otokratik gidişatın belirli hazım limitleri vardır; bunlar aşılınca tepki vermek zorunlu hale gelir.

Ancak, karşı yönden dengeleyici etkenler de çalışır. Özellikle de bölgesel çıkarların gereği olarak, “güvenilir müttefik” yani “güvenilir taşeron” ihtiyacı varsa ve giderek büyüyorsa. Eğer, hegemon güçlerin çıkarları gerektiriyorsa, yakın çemberdeki bir ülkenin despot yöneticisi veya iktidarı, belirli ayarlar verilmek koşuluyla, ayakta tutulmak istenecektir. Bu anlamda emperyalizm, Batı ittifak zinciri içinde kalan bir hibrit demokraside dinci faşizmin kök salmasına da göz yumacaktır. Mutemet bir iktidar alternatifi bulunana kadar… Ki bu bazen aynı iktidarın daha yumuşak görünümlü (Erdoğansız bir AKP, ya da Güllü bir AKP gibi) bir varyantı da olabilir.

Çünkü emperyalizm açısından kâbus senaryosu, bir Ortadoğu ülkesinde daha (İran’ın yanısıra) bağımsız bir siyasi yapının neşet etmesidir. Hele Türkiye öneminde bir ülkede. Bu nedenle Ergenekon, Balyoz, vb. operasyonları desteklemesi kendi doğası ve çıkarı gereğidir.

Devrimcilere düşen öncelikli görev, emperyalizmin ve taşeronu dinci faşizmin hesaplarını bozmaktır.

Ne diyordu dünyevi hesaplaşmadan umudunu kesen büyük ozanımız Pir Sultan Abdal: “Kalsın benim davam, Divan’a kalsın”. AKP’nin davaları Divan’a kalmayacaktır. İktidarın ve güdümlü mahkemelerinin davaları bu dünyada görülecektir. Üstelik sahte delil ve iddianameye gerek kalmaksızın.

Karşı-devrim sürecini ancak devrimci bir süreç paklar. Türkiye dünyaya yeniden örnek olacaktır.